

Jeg vil lige nævne, at jeg er faldet over en bemærkning fra Dansk Sygeplejeråd. Det finder ikke, at studiepladser på sygeplejeuddannelsen med behovsdimensioneret optag bør kunne optages af studerende, som ikke forventes at kunne udføre denne funktion.

Når man ser på den påstand, også sådan fra forskellige vinkler, er den jo egentlig rigtig nok, og den holdning kan faktisk puttes ind under mange forskellige uddannelser, men jeg har opfattet lovforslaget således, at der er lagt op til, at selve systemet holder lidt øje med det her punkt.

Jeg formoder, at ministeren ved, hvad jeg vil ind på, og jeg vil også gerne have, at ministeren lige bekræfter, at det er rigtigt opfattet.

Til sidst vil jeg nævne, at de forskellige handicaporganisationer er kommet med nogle bemærkninger til lovforslaget, og at man jo kan se, at ministeren har rettet nogle af tingene ind og tilpasset lovforslaget deres ønsker, men der er stadig væk mange ting, som er uafklarede, og jeg mener, vi skal se, om vi kan åbne lidt for nogle af tingene under udvalgsbehandlingen.

Overordnet må vi sige, at vi er positive over for det her, og jeg tror, at det ender med, at vi stemmer for det.

Så nævnte hr. Aage Frandsen, at V og K havde forsøgt at finde noget negativt. Det må jeg sige at vi ikke kunne i det her, men det kommer senere på dagen.

Susanne Clemensen (CD):

I CD lancerede vi ved Folketingets åbning sidste år det, som vi har kaldt et rarere samfund, vel vidende at der herinde på Christiansborg bliver set lidt skævt til en, når man taler om sine drømme og visioner for fremtidens samfund. Ja, det sidste kan måske lige gå an, men taler man om drømme, bliver man anset for rablende vanvittig.

Ikke desto mindre tillod vi os at spørge statsministeren, om det samfund, som vi har i dag, i virkeligheden er så effektivt, som vi går og bilder os ind, og hvad man egentlig forstår ved et effektivt velfærdssamfund.

Når jeg bringer det op i debatten her i dag, er det, fordi vi har et system i Danmark, hvor vi stiller meget større krav til personer med fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse, der ønsker at påbegynde en videregående uddannelse, end vi stiller til andre studerende, forstået på den måde, at det i dag er kommunerne, der bevilger de ekstra hjælpemidler og særlige lærebogsma-

terialer, der for mange unge mennesker med et handicap er nødvendige for, at de kan studere, under forudsætning af, at kommunen vurderer, at den påtænkte uddannelse er realistisk og efterfølgende forventes at medføre beskæftigelse.

Det kan man da kalde et effektivt samfund, vil nogle nok mene. Her bliver det udsigten til beskæftigelse, dvs. sparede udgifter til offentlig forsørgelse minus udgifter til diverse hjælpemidler under uddannelsen, der er afgørende for, om en ansøgning imødekommes.

Efter et møde med Dansk Blindesamfunds Ungdom i oktober sidste år spurgte jeg undervisningsministeren, om det ikke var på tide at gennemføre sektoransvarlighedsprincippet ved de videregående uddannelser for personer med fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse, både hvad angår forsørgelsesgrundlaget og den specialpædagogiske støtte. Nu havde handicaporganisationerne nemlig endnu en gang fået at vide, at det ikke kunne lade sig gøre.

Jeg havde da helst set, at vi i forbindelse med finanslovaftalen havde fundet en samlet løsning på forsørgesspørgsmålet og den specialpædagogiske støtte, men når det ikke kunne lade sig gøre, tror jeg alligevel, at dette lovforslag er det første store skridt på vej til en samlet løsning.

Lovforslaget gør op med den effektivitetsbetragtning, der har hersket indtil nu, men efter CD's opfattelse er den effektivitetsbetragtning, der ligger bag, heller ikke den rigtige, for hvem kan egentlig tillade sig at gøre sig til dommer over, om det er realistisk for en ansøger at gennemføre den påtænkte uddannelse og ydermere, om den efterfølgende forventes at medføre beskæftigelse?

Det er jo en politik, som vi i Bertel Haarders tid som undervisningsminister så førte til massearbejdsløshed for ingeniører, så den politik har vi for længst forladt for andre studerende i uddannelsessystemet, og det bør naturligvis gælde for alle.

Der er mange usikkerhedsmomenter forbundet med at gennemføre sektoransvarlighedsprincippet, for så vidt angår den specialpædagogiske støtte ved videregående uddannelser, og kun fremtiden kan vise, om der er behov for justeringer. Især er vi i CD optaget af, at den behandling af en ansøgning om specialpædagogisk støtte, der skal foretages af SU-styrelsen, særlig når der er tale om påbegyndelse af en videregående uddannelse, ikke allerede fra starten fører til en forsinkelse af studiet. Der ved vi